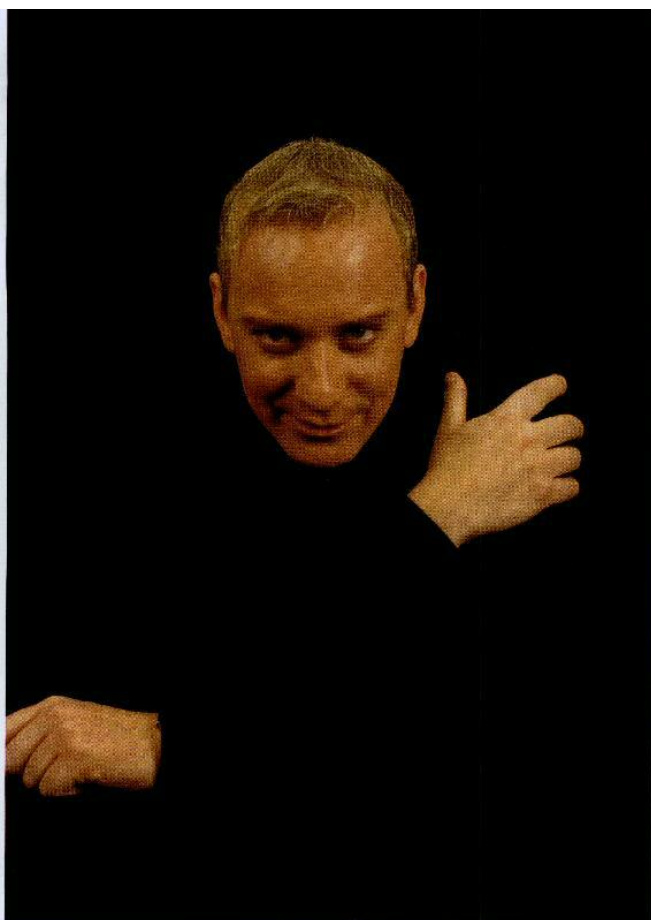

Kvaliteto igre potrdi gledalec

Lucija Horvat, foto: arhiv MGL

Igralec Uroš Smolej je bil za vlogo Konferansjeja nagrajen že štirikrat, nazadnje z nagrado Prešernovega sklada. Največje priznanje zanj pa je, da je bil Konferansje vseh gledalcem.

Ko so v mariborskem gledališču brali obrazložitev tvoje nagrade Prešernovega sklada, si se v nekem trenutku zasmel. Je bil za smeh kakšen poseben razlog?

Podelitev je bila zame zagotovo zelo srečen trenutek; nisem mogel biti resen ne glede na to, da proslava sama po sebi ni bila ne vem kako vesela. Je pa res, da je bila v besedilu obrazložitve besedna zveza, ki me je malo spodbodla in sem se samironično nasmehnil. Rečeno je bilo namreč, da sem v odlični psihofizični kondiciji, vendar imam ta čas sam pri sebi občutek, da to ni čisto res.

Za vlogo Konferansjeja si dobil že nekaj nagrad. Kako je bilo študirati to vlogo?

Res je, da sem bil večkrat nagrajen za to vlogo. Da bi bil kdo večkrat nagrajen za določeno vlogo, se v Sloveniji ne zgodi ravno pogosto. To je morda bolj v navadi v tujini, kjer je več festivalov, priložnosti in nagrad. Vloge sem se lotil tako kot vsake druge, le da sem imel predpriprave iz plesa in petja. Samo po sebi to ni tak problem: naučiš se pesmi in jih obvladaš. Tudi koreografije sem se naučil ne glede na to, da nisem poklicni plesalec. Večji problem

je bilo združiti igro, petje in koreografijo, ker tega kot igralec nisem vajen, zato je študij te vloge terjal malo več časa, vsega skupaj dobre tri mesece. Študirati to vlogo je bilo zame res zabavno, in če se ne bi zabaval, bi bilo včasih kar težko. Petje in ples imam rad, zato sem se vloge lotil z velikim užtkom in je bila zame velik izziv. Pri igri nas je spremljal orkester, kar je bil zame šok, vendar pozitiven. Na premieri smo imeli vsi nastopajoči posebno tremo, skrbel nas je vsak ton in korak posebej, toda prebili smo led. Še zdaj, po toliko predstavah gre kdaj kakšen korak malce po svoje, vendar je to neopazno, ker je vsa koreografija zavita v igro.

Katera je tvoja najljubša vloga?

Ne morem opredeliti najljubše vloge, ker mislim, da je to vprašanje za nekoga, ki je končal svojo

ki so ti podobni, ali takšni, ki so popolnoma drugačni od tvojega?

Rekel bi, da je izziv za igralca prav to, da pokaže nekoga drugega, ne toliko sebe. Seveda sebe zagotovo na neki način zrcališ na odru, vendar so mi prav odstopanja od sebe najzanimivejša. Če lahko pokažem nekaj, kar jaz nisem, je to najlepše in velik izziv. Problem je le, kako iti iz svoje kože, saj vedno na neki način črpaš iz sebe. Pri oblikovanju vloge pomagajo tudi življenjske izkušnje. Sploh pa je igralec kompleksno bitje in vedno nosi s sabo tako vlogo kot osebno življenje – to dvoje je zelo težko ločiti. Tu ne mislim, da bom igral neko vlogo in potem razmišljal in živel kot tisti lik v gledališču, res je le to, da kot vsi ljudje veliko svojega dela nosim s sabo in sem pod pritiskom, ker moram biti na vlogo pripravljen, saj sem

Slovensko gledališče je dobro, moderno in ima sebi lastno poetiko. Izkorišča vso gledališko svobodo in pokriva vse gledališke žanre, tudi muzikal.

igralsko pot in se zazira nazaj. Ne morem se opredeliti ne na žanr ne na vlogo. Seveda je Konferansje zame ena najljubših vlog že zato, ker je tako uspešna, ker jo je užitek igrati in ker je tako drugačna od drugih vlog. Sicer pa imam v različnih obdobjih različne prioritete. Je pa kar nekaj vlog, ki se jih rad spominjam; še toliko rajši imam tiste, ki jih je občinstvo sprejelo z odobravanjem. Slednje je najboljša potrditev, da sem vlogo dobro odigral.

Kakšne značaje najraje igraš? Kakšni značaji so ti bližje: takšni,

zvečer na odru. Poklic igralca se živi z odgovornostjo, da te zvečer gleda dvorana ljudi. V tem smislu se od vloge ni mogoče ločiti, detajlno pa seveda jaz nikakor nisem tisti, ki ga igram. V predstavi Prasica debela na primer igram japija, ki ima značaj popolnoma nasproten mojemu, je nesramen in površen. Seveda pa igram tudi vloge, o katerih ne bi mogli govoriti, da predstavljajo značaj. Takšna vloga je prav Konferansje, ki predstavlja vse kaj drugega kot kakšen določen značaj. Konferansje je konglomerat vsega, v sebi nosi dobro in

slabo, ekstremna čustva, lahko celo agresijo, marsikaj torej.

Lahko zaupaš, katero vlogo študiraš zdaj?

Ta čas nobene. Pred časom smo imeli premiero Ljudomrznika, konec letošnje sezone pa bom začel študirati vloge za prihodnjo sezono. Nobena še ni uradna, lahko rečem le, da je pred mano še en muzikal, čaka pa me tudi kakšna resna vloga za protiutež, saj igra kot taka terja preizkuse v različnih žanrih in vlogah. Najmanj kar si želim, je, da bi me opredelili na primer samo za komične ali samo za resne vloge.

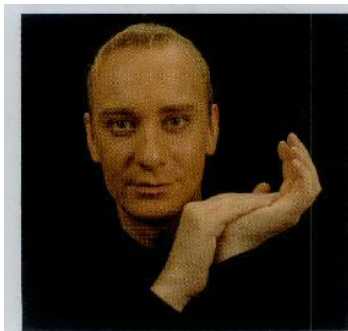
Te bomo v prihodnosti še kdaj videli v filmu?

Vsake toliko pride na vrsto tudi film, nekaj snemalnih dni z manjšo vlogo. Seveda bi si želel tudi kaj večjega, vendar razumem, da je naš trg majhen, režiserji in producenti pa imajo svoj krog ljudi, ki jim zaupajo, kar je tudi normalno. Ne vem, morda bodo kdaj snemali film, v katerem bodo v kakšni vlogi videli prav mene ... Film mi je všeč, všeč mi je snemati film. Imel sem že priložnost, da sem se lahko ukvarjal tudi s konkretno filmsko vlogo, ne le z epizodo, ki jo narediš mimogrede. Filmski dan je zelo zanimiv, lahko se osredotočiš res le na določen trenutek, igra je precej specifična, igralska sredstva so manjša. Upam, da se bo zdaj v Evropski uniji s pretokom igralcev in režiserjev trg malo odprl in bo več možnosti.

Bi šel snemat v tujino?

Bi, seveda, če bi imel kakšno konkretno ponubo. Po avdicijah pa ne bi hodil.

Kakšna je po tvoje kakovost slovenskega gledališča?

Slovensko gledališče je zelo kvalitetno. Resno mislim. Na tako majhnem prostoru toliko dobrih igralcev, gledališč, režiserjev in kvalitetnih predstav! Slovensko gledališče ima tudi v svetu veljavo. Glede na gostovanja slovenskih gledališč smo v primerjavi s tujimi zelo visoko. Nekaj tujih predstav seveda pride v Slovenijo, vendar so to ponavadi najboljše. Vseh, da bi potem predstave te druge dežele primerjali s slovenskimi, pa si verjetno ni mogoče ogledati. Glede na to, kar sam vidim in spremljam, tako igralce kot predstave, se mi zdi, da je naše gledališče res na nivoju; je dobro, moderno in ima sebi lastno poetiko. Izkorišča vso gledališko svobodo in pokriva vse gledališke žanre, tudi muzikal. Tako komercialno kot umetniško tradicionalno gledališče imata pri nas svoje mesto. Izbor predstav je zelo širok in mislim, da slovensko gledališče res lahko zadovolji okus slehernega zahtevnega obiskovalca gledališča. Pri nas se greš v gledališče lahko nasmejati, zjokati ali pa si preprosto pogledat kaj vizualno lepega.

Ali ima slovensko gledališče glede na posebne slovenske okoliščine kakšno slabost?

Slabost? Gledališče kot tako najbrž ne. Seveda pa je vprašanje morda to, kako je gledališki delavec oz. kulturnik nasploh obravnavan. Problem je vrednotenje dela človeka, ki živi od umetnosti. Ne vem sicer, kako je v tujini, lahko da je celo slabše. Vseeno mislim, da se imamo v pri nas kar lepo, da ne smemo preveč črno gledati in da smo tisti, ki delamo, lahko srečni, da imamo službe in da lahko delamo. V kakšnem večmilijonskem mestu, nekje, kjer so doma sanje in kjer je igralec res ogromno, je pot do tega, da lahko nekaj narediš in pokažeš svoj talent, verjetno precej trnava. Pri nas je ta pot morda vseeno malo lažja, čeprav je res, da brez določenih kvalitet tudi pri nas igralec ne pride do izraza. Glede na to, da je Slovencev malo, ima vsak diplomant AGRFT pri nas še vedno možnost in priložnost dobiti si tako delo, ki ga rad opravlja, naj bo to gledališče, televizija, radio ali film. **D**